

California Suite

(California Suite)

Komedie in twee bedrijven

door

NEIL SIMON

vertaling

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **CALIFORNIA SUITE – CALIFORNIA SUITE** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NEIL SIMON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

CALIFORNIA SUITE

Bestaat uit vier korte toneelstukjes die zich afspelen in de kamers 203 en 204 van het Beverley Hills Hotel.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1: Gast uit New York. Ongeveer één uur 's middags op een warme, zonnige dag achter in de herfst

Scène 2: Gast uit Philadelphia. Elf uur 's morgens, midden in december

TWEEDE BEDRIJF

Scène 1: Gasten uit Londen. Ongeveer vijf uur in de middag, vroeg in april

Scène 2: Ongeveer twee uur in de ochtend

Scène 3: Gasten uit Chicago. Vier uur in de middag, zondag 4 juli

PERSONEN:

Hannah Warren - vrouw, begin veertig

William (Billy) Warren - man, vijfenveertig

Marvin Michaels - man, ongeveer tweeënveertig

Bunny - jonge vrouw

Millie Michaels - vrouw, begin veertig

Sidney Nichols - man, begin veertig

Diana Nichols - vrouw, begin veertig

Mort Hollender - man, begin veertig

Beth Hollender - vrouw, begin veertig

Stu Franklyn - man, begin veertig

Gert Franklyn - vrouw, begin veertig

EERSTE BEDRIJF

Scène een
Gast uit New York

Suite 203-4: een slaapkamer met aangrenzende zitkamer, een uitgang naar de badkamer via de slaapkamer. Het decor is kleurrijk. Aan de muren hangen mooie reproducties van Van Gogh en Renoir. Er staat in beide kamers een grote televisie. In de zitkamer bevindt zich een schouw. Het is ongeveer één uur 's middags op een warme, zonnige dag achter in de herfst. Hannah Warren staat bij het raam, de armen over elkaar, een sigaret in een hand, ze staart peinzend naar buiten. Ze is begin veertig, een intelligente vrouw met stijl. Ze draagt een wollen pakje, te warm voor California, precies goed voor New York...waar zij vandaan komt. Haar gepakte koffers liggen op het bed in de slaapkamers, klaar voor vertrek. De telefoon gaat.

Hannah: *(in de telefoon)* Ja?... Waar ben je?.. Kom maar naar boven. Kamer 203. *(ze hangt op, neemt nog een trek van haar sigaret, drukt deze dan nerveus uit in de asbak. Ze pakt de hoorn weer op)* Roomservice alstublieft. *(ze wacht gespannen. Dan, in de telefoon)* Hallo?... U spreekt met mevrouw Warren in suite 203... Ik wil graag een citroenthee en een dubbele Scotch on the rocks... *(de telefoon op de slaapkamer gaat)* Ja... 203. Dank u. *(ze hangt op. De andere telefoon gaat weer. Ze loopt naar de slaapkamer, gaat op het bed zitten en beantwoordt de telefoon)* Ja?... Ja, dat klopt... Hallo? Ja, Bob... Nou, ik hoopte vandaag eigenlijk nog te vertrekken. Ik heb kaartjes voor de vlucht van drie uur, maar ik denk niet dat ik dat haal.... het kan me niet vlug genoeg zijn... Deze hele stad ruikt naar een overrijpe meloen... Hoe is het in New York?... Ja?... Sneeuwt het? Wat geweldig!... Nee, nee. De zon schijnt, ongeveer achten-twintig graden, en dat met Thanksgiving... Walgelijk gewoon. *(er wordt geklopt op de zitkamerdeur. Ze roept)* Binnen! De deur is open! *(weer in de telefoon, met iets zachtere stem)* Nee, er is nog niets geregeld. Maar daar maak ik me geen zorgen over. *(de deur van de zitkamer gaat open. William Warren komt binnen. Hij is ongeveer vijfenveertig, zeer aantrekkelijk, slank en gebruind. Hij draagt een gebleekte spijkerbroek, een kasjmieren sweater met een V-hals en sportschoenen. Hij doet de deur dicht en kijkt de kamer rond terwijl zij verder praat aan de telefoon)* Nee, hij is net aangekomen... ik wil er in dit stadium nog geen advocaat bij betrekken. We zullen wel zien hoe het afloopt... Heb je ooit meegemaakt dat ik me liet intimideren? *(ze lacht)* Nee, dat telt niet mee... Ja, ik weet het nog precies... Wat

een verspilling, zo'n erotisch telefoontje, met mijn ex-man in de kamer hier naast en de receptionist met rode oortjes beneden... Ja, dat zal ik doen... Zogauw hij weer vertrokken is... Ik ook van jou... Daag. *(ze hangt op en blijft een moment zitten. Ze pakt een potlood en maakt een aantekening op het notitieblok dat op het tafeltje naast het bed ligt. Ze heeft duidelijk niet erg veel haast om haar bezoeker te verwelkomen. Ze staat op, bekijkt zichzelf nog even in de spiegel en loopt naar de deur van de zitkamer. Hij draait zich om en ze kijken elkaar aan)* Neem me niet kwalijk. Ik kreeg een telefoontje. Het sneeuwt in New York. We krijgen een witte Thanksgiving. Vind je dat niet geweldig? *(ze gaat zitten. Hij blijft staan. Hij glimlacht)* Is die prachtige, warme glimlach voor mij bestemd?

Billy: Het kost je zo te zien nog steeds moeite om gewoon "hallo" te zeggen.

Hannah: Oh, vergeef me. Je putte altijd al zo'n plezier uit de "kleine" dingen des levens... Hallo, Bill.

Billy: *(met veel warmte)* Hallo, Hannah.

Hannah: Mijn God, kijk nou. Je bent weer een jonge man geworden.

Billy: Oh, ja?

Hannah: Heb je dat niet gemerkt? Je ziet eruit als 'n verrukkelijk joch van veertien. Je gaat toch niet op kamp zomers?

Billy: Drie weken maar, in Juli. Hoe is het met je?

Hannah: Nou, op dit moment, onthutst.

Billy: Jij bent nog steeds de enige die ik ken, die het woord "onthutst" in een alledaags gesprek kan gebruiken.

Hannah: Doe niet zo belachelijk, schat, ik praat al zo bij het ontbijt... Draai je eens om, ik wil je bekijken.

Billy: Zouden we elkaar niet eerst omhelzen, of de hand schudden of zoiets?

Hannah: Laten we dat maar bewaren voor als je weer vertrekt... Wat een leuke, Californische kleren draag je.

Billy: Ze komen anders bij Bloomingdale's vandaan, uit New York.

Hannah: Dat is de beste plaats om Californische kleding te kopen. Je ziet er zo... ik weet niet... welk woord is daar nu op van toepassing?

Billy: Gelukkig?

Hannah: Nonchalant. Je ziet er zo nonchalant uit. Het onderscheid is hier erg moeilijk te maken... ben je nu heel netjes gekleed, of is dit juist sportief?

Billy: Ik dacht niet dat het nodig was een stropdas om te doen naar een reünie.

Hannah: Noem je dit een reünie? Toen je binnenkwam dacht ik dat we gingen tennissen.

Billy: Nou, daar zie je er wel gezond genoeg voor uit.

Hannah: Gezond? Vind je dat ik er gezond uit zie? Wat ben je toch ook een zak. Ik zie er verrukkelijk uit.

Billy: Ja, inderdaad, Hannah. Je ziet er geweldig uit.

Hannah: Nee, nee. Jij ziet er geweldig uit. Ik zie er verrukkelijk uit.

Billy: Tja, ik ben tien pond kwijt geraakt.

Hannah: Hoor je wat ik zeg? Je ziet er fantastisch uit. Je kapsel ook. Waar ga je naar toe, naar die jongen die Barbara Streisand knipt?

Billy: Als het je zo goed bevalt, mag je mijn afspraak op donderdag wel overnemen?... Mocht het je soms interesseren, ik voel me ook heel goed, dank je.

Hannah: Natuurlijk. Dat zie ik ook wel. Moet je die kleur zien. Tja, dat is het buitenleven, nietwaar? Heb je ergens een kantoor buiten?

Billy: Nee, gewoon een bureau naast het raam... Zeg, Hannah, gaan we nog lang op deze ironische toon door? Geef me dan even wat tijd om me aan te passen, wil je? Het is negen jaar geleden, ik ben wat roestig.

Hannah: Oh, je pikt het zo weer op. Net als met Frans. Weet je, dat zou ik nou heel erg missen als ik weg zou gaan uit New York. De ironie.

Billy: San Francisco is maar een uur hier vandaan. In noodsituaties gaan we daarheen voor een goede dosis ironie.

Hannah: Echt waar?

Billy: Zou ik tegen jou ooit liegen?

Hannah: Ik heb altijd wat gehad tegen San Francisco. Ik was bang dat ik uit bed zou vallen en van een van die heuvels af zou rollen.

Billy: Daar hoef jij niet bang voor te zijn, Hannah. Jij rolt tegen heuvels op.

Hannah: Oh, leuk. Zie je wel dat je het zo weer oppikt? Ga je niet zitten, Bill? Of noemen ze je hier Billy? Ja, dat doen ze. Jenny heeft het me verteld. Iedereen noemt je Billy.

Billy: *(haalt zijn schouders op)* Dat ben ik. Billy.

Hannah: Wat schattig. Een vijfenveertigjarige Billy. Staat daar met zijn blitse sportschoenen en zijn gave sweater. Ga alsjeblieft zitten, Billy. Ik begin me te voelen als je wiskundelerares.

Billy: Op weg hier naar toe heb ik met mezelf afgesproken dat ik me vriendelijk en aangenaam zou gedragen. Ik ben nu heel vriendelijk.

Hannah: Je rijdt overal naar toe, nietwaar?

Billy: Overal.

Hannah: Zelfs naar je auto?

Billy: Heb je er bezwaar tegen als ik naar beneden bel en iets te drinken bestel?

Hannah: Dat is al gebeurd.

Billy: Ik drink geen dubbele Scotches on the rocks meer. Ik ben gestopt met sterke drank.

Hannah: Oh? Wat wil je dan?

Billy: Een kop citroenthee.

Hannah: Is al besteld... Geen sterke drank meer? Helemaal niet meer?

Billy: Zelfs geen wijn. Ik drink liters appelsap.

Hannah: Sigaretten?

Billy: Gestopt.

Hannah: Mis je het rochelen en hoesten 's morgens dan niet?

Billy: Het maakte de honden wakker. Ik heb nu honden.

Hannah: Wat een scheiding al niet kan teweeg brengen.... Hoe zit het met snoepen? Vertel me nu niet dat je ook van de Snickers af bent.

Billy: *(haalt zijn schouders op)* Sorry.

Hannah: Dat is schokkend nieuws. Je bent echt veranderd, Billy. Sinds mij ben je overal van afgekickt.

Billy: Zowel geestelijk als lichamelijk. Ik beledig je toch niet, hè?

Hannah: Dat je maar een gezonde, oude man mag worden. Maar even serieus, ik wil je niet belachelijk maken, maar hoe doe je dat allemaal? Hoe zorg je zo goed voor jezelf?

Billy: Ik ben op dieet, ik eet geen vlees meer, en je wilt me wel degelijk belachelijk maken. Dat is je grootste wens op het moment. Ik vind het niet erg. Ik heb de tijd... Geloof je me als ik je vertel dat ik elke ochtend tien kilometer hard loop?

Hannah: Ben je op de vlucht? Of zit je ergens achter aan?

Billy: De krant. Ik heb luie honden... Zal ik door gaan? Ik zwem elke avond twintig baantjes als ik thuis kom. Ik speel acht partijen tennis in het weekend. Ik slaap goed. Ik heb al in geen drie en een half jaar een pil genomen. Ik neem vitamines en ik eet natuurlijk voedsel zonder kunstmatige toevoegingen.

Hannah: Ah! Aha! Natuurlijk voedsel! Eindelijk, toch nog iets gemeenschappelijks.

Billy: Je wilt toch niet beweren dat je geen chili-burgers van P.J. Clarke meer eet?

Hannah: Nee, dat niet. Maar ik eet ze nu alleen nog met de volle graankorrel... ik krijg plezier in deze conversatie. Vertel me nog eens wat meer over jezelf. Jenny zei dat je banjo bent gaan spelen.

Billy: Gitaar. Klassiek en country.

Hannah: Heel bijzonder. In New York was je nog niet in staat kanaal vijf op de radio zuiver af te stemmen... Ga door... Ga door!

Billy: Ik klim.

Hannah: Pardon?

Billy: Ik klim. Ik heb een drieduizend-meter hoge berg in de Sierra Nevada beklommen afgelopen zomer.

Hannah: Dat stelt niet zoveel voor. Zo'n hoogte beklim ik drie keer per week als ik naar mijn psychiater ga.

Billy: En geen psychiater meer.

Hannah: Ja, dat heb ik ook gehoord. Dat bergbeklimmen kan ik nog wel accepteren, en misschien op den duur die gitaar ook nog wel. Maar geen psychiater? Nu vraag je teveel, Billy. Waarom ben je daar mee gestopt?

Billy: Ik heb mezelf geestelijk gezond verklaard.

Hannah: Geestelijk gezond! Wat opwindend. Bedoel je dat je iedere dag helemaal alleen de wereld aan kunt? (*hij glimlacht en knikt*) Ben je dan nooit meer depressief?

Billy: Jawel.

Hannah: Wanneer?

Billy: Nu.

Hannah: Blij te horen dat je hersens toch niet helemaal uitgedroogd zijn in de zon... Heb je nog meer nieuws?

Billy: Ik ben verhuisd.

Hannah: Oh, ja. Je woont niet meer in Hardy Canyon.

Billy: Laurel. Laurel Canyon.

Hannah: Laurel, Hardy, wat maakt het uit? En waar woon je nu?

Billy: Beverly Hills... een blok ten noorden van Sunset Boulevard.

Hannah: Wat voor stijl huis?

Billy: Heel comfortabel.

Hannah: Ja, dat geloof ik graag. Maar wat voor stijl?

Billy: Nou, aan de buitenkant lijkt het net een kleine, Franse boerderij.

Hannah: Een kleine, Franse boerderij. Een blok ten noorden van Sunset Boulevard. Klinkt ruig... Op weg hier naar toe vanaf het vliegveld kwam ik ook ergens langs. Ik dacht dat het een Marokkaanse villa was... maar het bleek een Texacostation te zijn.

Billy: We zijn een kleurrijke gemeenschap.

Hannah: Ik vind het prachtig vanuit de lucht.

Billy: En hoe staat het leven boven het metrostation?

Hannah: Prima. Ik woon nog steeds in ons oude appartement. Maar je zou het er nu afschuwelijk vinden.

Billy: Wat heb je er dan mee uitgespookt?

Hannah: Niets.

Billy: Ik hoorde dat je een operatie had ondergaan.

Hannah: Een baarmoederverwijdering. Ik was dezelfde dag alweer thuis... en had jij geen problemen met je prostaat?

Billy: Het is een kleine wereld, nietwaar?

Hannah: Nou, onze oude zonden achtervolgen ons wel... Wat kan ik je nog meer vertellen over mezelf?

Billy: Jenny houdt me aardig op de hoogte.

Hannah: Oh, dat zal best.

Billy: Ik heb begrepen dat je een nieuw vriendje hebt.

Hannah: Een vriendje? God verhoede. Ik ben tweeënveertig... ik heb een minnaar.

Billy: Ook een schrijver.

Hannah: Een journalist bij de Washington Post.

Billy: Werkelijk? Toch niet een van die...

Hannah: Nee.

Billy: Oh.

Hannah: Hij is vierenvijftig. Hij heeft een slecht hart, astma en een neiging tot alcoholisme. Hij is ook in het bezit van de scherpste geest die ik in dit land ooit heb ontmoet, afgezien van Adlai Stevenson... en hoe zit het met jouw liefdesleven?

Billy: Mijn liefdesleven? Op het moment heb ik een heel bijzondere band met een leuke meid.

Hannah: Oh, ja? Wat voor soort band? Een autoband?

Billy: (*geïrriteerd*) Oh, schei uit, Hannah.

Hannah: Wat heb ik verkeerd gezegd? Heb ik je beledigd?

Billy: Kunnen we misschien ophouden met dat bekvechten? Ik denk dat we wel andere dingen hebben om over te praten.

Hannah: Neem me niet kwalijk. Ik heb je inderdaad beledigd.

Billy: Mijn God, het is lang geleden dat ik zo'n conversatie heb gehad.

Hannah: Neem me niet kwalijk, maar jij was degene die dingen zei zoals "ik heb begrepen dat je een nieuw vriendje hebt". En "Op het moment heb ik een heel bijzondere band met een leuke meid". Ik ben niet degene met het puberkapsel en de woordenschat van Peter Pan.

Billy: Ik merk al wel dat je echt bent gekomen om beren te schieten, nietwaar?

Hannah: Beren te schieten? Hoorde ik het goed? Zei je echt "beren te schieten"? Praten ze hier zo, bij de Sierra Nevada kampvuren?

Billy: Laat de thee maar zitten. Ik denk dat ik toch die dubbele Scotch maar neem.

Hannah: Is al besteld. Beiden zijn besteld. Je zit altijd goed.

Billy: Zullen we nu over Jenny praten?

Hannah: Waarom zo'n haast? Ze is pas zeventien. Ze heeft haar hele leven nog voor zich. Als ik mijn dochter aan jou overdoe... wat ik zeker niet zal doen... wil ik op zijn minst weten hoe je bent.

Billy: Jenny is onze dochter! Van ons beiden!

Hannah: Misschien. We zullen zien. Ze nemen de tijd nogal met die DNA-test. *(ze kijken elkaar een moment vernietigend aan. Plotseling glimlacht ze)* Dus je woont in een Franse boerderij op Sunset Boulevard. Heb je een zwembad?

Billy: Jezus Christus!

Hannah: Kom op, Billy, vertel op. Ik heb vierenzeventig vragen opgeschreven... laat me die lijst niet opzoeken. Heb je een zwembad?... Natuurlijk heb je een zwembad. Je bent bruin, dus heb je een zwembad... is het niervormig?... Levervormig?... Galblaas dan misschien?

Billy: Pancreas om precies te zijn. Het hoofd van de chirurgie-afdeling van "Ceders van Libanon" heeft het er persoonlijk ingezet. Je bent niet te geloven. Nog geen vijftien dagen van je hele leven ben je hier geweest, maar je weet al precies hoe wij leven. Jammer dat je al zo snel weer vertrekt. Nu mis je de manier waarop wij onze vakanties besteden. Je zou helemaal uit je bol gaan als je de roze geverfde kerstboom op mijn grasveld zou zien staan... en de Baskin-Robbins sneeuwpop in drie kleuren en smaken, met schoenen van krokodillenleer... en dan heb ik het nog niet eens gehad over de luidspreker op mijn dak waaruit "Silent night" van Sonny en Cher te horen is.

Hannah: Als je er een gezien hebt, heb je ze allemaal gezien.

Billy: Waar blijft dat drankje?

Hannah: Wat voor auto heb je?

Billy: Je meent het serieus, hè?

Hannah: Ik ben doodserieus. Als ik mijn dierbare kind bij jou achter laat, moet ik wel weten in welk soort auto zij komt te zitten.

Billy: Een bruine Mercedes... 450 SEL.

Hannah: Je hebt geen klasse. Je hebt ook nooit enige klasse gehad. Een rode Pinto in Beverley Hills... dat zou pas klasse zijn. Mag ik je nog wat vragen stellen?

Billy: Vragen? Ik dacht dat het speren waren.

Hannah: Wat is er gebeurd met dat leuke vrouwtje van je? Ik bedoel mezelf niet, ik bedoel dat leuke vrouwtje na mij. Ook van gescheiden, hè?

Billy: Ze was altijd op pad; ik houd ervan om thuis te blijven. De eerste drie jaren waren zo slecht nog niet.

Hannah: Oh, ja. Dat klopt, ze was een zangeres. Iemand uit mijn kennissenkring zond me een van haar albums, voor de grap. En een grap was het. Het was inderdaad om je te bescheuren, zo slecht.

Billy: Vind je? Ze heeft er heel lang nummer drie mee gestaan, vorig jaar won ze twee Grammys. Ik denk dat ze heel goed is.

Hannah: Jammer dat je niet eerder gitaar bent gaan spelen, dan waren jullie misschien nog bij elkaar geweest... maar vertel me eens van degene met wie je nu iets hebt. Wat doet zij?

Billy: Ze is actrice. En een goeie ook. Ze is al eerder getrouwd geweest. Heeft een zoontje, elf jaar oud.

Hannah: En wordt een huwelijk overwogen?... Of worden mijn vragen nu te opdringerig?

Billy: Niet voor een redactrice van Newsweek... Ja, een huwelijk wordt serieus in overweging genomen. We praten er vaak over. Het mag misschien vreemd lijken, maar ik ben voor het huwelijk.

Hannah: Juist. En is er wel ruimte voor iedereen in het Franse boerderijtje, of zijn jullie gedwongen te verhuizen naar een Italiaans palazzo op Wilshire Boulevard?

Billy: Waar ben je in vredesnaam zo verbitterd door geworden? Vroeger was je geestig en intelligent. Nu ben je alleen maar hard en sarcastisch.

Hannah: Dat komt door de leeftijd. Als je minder balbezit hebt, moet je het hebben van de uitglijders en de plotselinge omschakelingen.

Billy: Oh, doe me een lol. Bespaar me je sport-metaforen. Je hebt het verschil tussen een dubbelslag en een stootslag al nooit begrepen. De enige reden dat jij naar de wedstrijden ging, was omdat je zelf gezien wilde worden... Ben je klaar met je kruisverhoor?

Hannah: Ik ben nog steeds bijzonder geïnteresseerd in je nieuwe meisje.

Billy: Ze heet Betsy LaSorda. Haar vader was vroeger een heel verdienstelijk regisseur. Ze vist op forel en ze verslaat me met tennis. Ik vind haar een schatje. Nog meer vragen?

Hannah: Kijk, ik weet dat je heel wat vrouwen versleten hebt, Billy. Geef je echt om haar, of ken je toevallig iemand die goedkoop een huwelijksceremonie voor je kan regelen?

Billy: Mijn God, ik hoor de spitsvondigheden al in het rond vliegen, als jij en de op twee na scherpste geest Adlai Stevenson bij elkaar komen. Samen bevriezend onder een deken bij een Washington Redskin-wedstrijd, anagrammen verzinnend bij de namen van de Poolse spelers... Ik kan je wel vertellen, Hannah: Voor een van de intelligentste vrouwen van Amerika, verveel je me stierlijk. Je hersenen zijn zo gewend om als een lopende band schimpscheuten te produceren, dat er geen spatje ruimte meer is om ook nog maar een echte emotie door te laten.

Hannah: En jij zit zo vol echte emoties, dat je elke keer verliefd wordt als iemand een liedje zingt. Je bent nog erger dan een hopeloze romanticus, je bent een hoopvolle romanticus. Jij bent het soort man

dat een einde aan de hongersnood wil maken door ze allemaal mee uit eten te nemen... bij voorkeur in een goed Chinees restaurant!

Billy: *(staat op, wil naar de deur lopen, blijft staan)* Wat zijn je plannen met Jenny?

Hannah: Wie?

Billy: Wil je een redelijk gesprek over dit probleem, of daag je me liever uit tot het oplossen van de New York Times kruiswoordpuzzel met Jenny als inzet?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto